

Zondag 18 juni 2017, 18de zondag door het jaar
Eucharistieviering vanuit de Sint-Martinuskerk in Avelgem.
Voorganger: pastoor-deken Achiel Roets.
Homilie

Voor niets hebben jullie gekregen, voor niets moet je geven (Mt 10,8)
Hoe meer je gekregen hebt, des te meer moet je geven!

Voor velen wordt het moeilijker en moeilijker om op het spoor te komen: wat heb ik tot hiertoe van mijn God gekregen?

Op vandaag zijn er mensen die niet graag krijgen, want dan word je afhankelijk van iemand. Dat spreekt van relatie, relatie die je zelf niet altijd hebt gevraagd of gewild. Wie krijgt en beleefd is, zal daarop dan normaal een merci of dank-u laten horen.

Maar dat laatste is voor sommigen lastig om uitspreken.

Waarom zou je moeten dank-u zeggen als je jezelf zoveel zelf kunt aanschaffen?

Het is ook heel menselijk dat we de meeste dingen vanzelfsprekend vinden: dat je gezond bent, dat je op een goeie plek in een kinderwieg werd neergelegd, dat er mensen zijn die meedromen met je, die jou het allerbeste toewensen ...

Mozes (in de eerste lezing) zoekt God op, op de berg, en God zegt hem: ga naar beneden en zeg aan de zonen van Israël:

Weet je niet meer hoe ik voor jullie ben opgetreden tegen Egypte?

En hoe ik jullie als op arendsvleugelen heb gedragen en bij Mij heb gebracht; als gij mijn verbond trouw blijft, dan zult ge onder alle volken mijn kostbaarste bezit zijn.

Wat een belofte, wat een prachtig beeld, dat meerdere keren in de Bijbel wordt beschreven en herhaald!

Zelf mocht ik het onverwacht meemaken op reis in Spanje, waar in een vlakte enorme hoge rotsformaties opdoken en waar mensen hun wagen hadden geparkeerd: wat was er gebeurd of wat was er aan het gebeuren? Met enorme grote lenzen van verrekijkers, fototoestellen en filmcamera's waren mensen in stilte aan het observeren: de arenden leerden hun jongen vliegen.

Met het blote oog niet te zien, te ver af. Wil je ook eens kijken (het uitnodigend aangeboden worden om een uniek gebeuren te mogen meemaken!)

De grote arend die zijn jong met zijn gevaarlijke scherpe bek op zijn vleugels tilt en dan van de rots springt en door de lucht zweeft ... En dan plots zich laat vallen waardoor het jong verplicht is om zijn vleugeltjes fladderend te gebruiken voor de eerste keer ...

Maar ontroerend mooi, hoe de grote vogel onder zijn jong vliegt en af en toe de kleine opvangt en draagt en dat meerdere keren herhaalt, waardoor de kleine er smaak in vindt en zichzelf leert behelpen.

Ontroerend mooi toch?

Maar ook dichtbij ons kunnen we zo'n opbouwende relaties zien groeien:

- Ouders die hun kind de lucht ingooien, waar het de eerste keer misschien zal schreien van angst, maar vlug zal kraaien van vreugde en steeds vragen: nog ne keer!
- De verpleegkundige die aan huis komt en een zieke in al zijn kwetsbaarheid mag uitkleden en onder de douche een deugddoend bad mag geven: niet benauwd zijn, ik doe je geen pijn! Och, ik ben blij dat jij er weer bent. Morgen ook?
- Een meisje dat voor de eerste keer achteraan op de moto plaats neemt van haar geliefde en het vertrouwen heeft gewonnen om mee te rijden.

- De chirurg die je nog bij de arm neemt en in de ogen kijkt: je hoeft niet bang te zijn, wij zijn er voor u, we zullen echt ons best doen, slaap maar ...

Het gaat telkens over: wees niet bang, ik ben er, ik zal je niet kwetsen, ik ben er voor jou. De psalmisten spraken voortdurend zo over God!

En nu mogen we de sprong maken naar het evangeliewoord van vandaag:

Ik roep u bij name, ik ken u (zie je graag), ik heb je nodig

Ik heb je voor het eerst liefgehad!

Iedere roeping is een antwoord op het bewust worden van: Hij is er voor mij, Hij ziet mij graag.

Is dat niet het geheim van iedere roeping? Ik ben gaarne gezien!

Zo dikwijls krijgen wij de vraag: waarom ben je priester geworden?

En dan kunnen we niets anders zeggen dan: omdat God heeft laten voelen: ik hou van u.

Telkens een eigen roepingsverhaal.

Een liefde die onweerstaanbaar is: waarom juist ik?

Omdat gij ook al zo veel hebt van mijn liefde.

Er is werk genoeg. Kom meedoen. Ge zult af en toe gelukkig-moe zijn. Goddelijke dingen zul je aankunnen.

Ge moogt daar niets voor vragen, want je hebt zoveel voor niets gekregen. Doe het ook maar.

Wie je ook bent, ik roep je: klein én groot, ook jij die ziek bent. Weet je wel wat je kan betekenen voor anderen. Het duurt soms een hele tijd vooraleer jij en ik beseffen: God heeft ook mij nu nodig!

Het grote wonder begint daar waar Gods liefde doorbreekt bij concrete mensen: in de blije lach van een kind, in de mee-levende ogen van goeie mensen; in de mensen die na een zware bominslag onmiddellijk puin gaan ruimen.

Dus niet: oei er is geen doen aan, waar beginnen? Nee, doen! Maar niet alleen: ze worden met name genoemd: ook op vandaag. Hij noemt ook jou. Wij die te weinig denken: waartoe zou Hij mij roepen vandaag?

Het verhaal herhaalt zich: kijk eens hoe ze mekaar als op arendsvleugelen dragen. Zet uw grote verrekijker daarop scherp!